

A SZAVAI EREJE I.

Jegyzet Jim Sanders tanításából
2011. április 17.

Szeretnék ma arról beszélni, és tanítani, hogy miként tudjuk *megváltoztatni* az életünket. Képesek vagyunk megváltoztatni az életünket, a helyzetünket, amelyekben vagyunk, ha *hiszünk* benne és azt meg is *cselekedjük*.

Jakab 3/1 Atyámfiak, ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy súlyosabb ítéletben lesz részük.

Felelősök vagyunk azért, amit tanítunk, számonkérés jön érte, és, hogy milyen hatással van az, az emberek életére, akik hallgatják. Súlyos *ítélet* következik azokra, akik olyan tanításokkal állnak elő a keresztény körökben, amelyek *nem az Igén* alapulnak.

Az elmúlt vasárnapi Istentisztelet óta, négy evangelizációs alkalmat tartottunk határokon túl, nagyon nagy érdeklődéssel és jelekkel, csodákkal. Volt többek között egy érdeklődő, aki sok évvel ezelőtt megtért az alkalmunkon, és most visszajött három alapvető kérdéssel. Nagyon szomorú az a *kötés*, amibe került.

Különböző keresztény körökbe járt el, és azt tanították neki, hogy meg kell tartania a zsidótörvényeket. Mivel én nem vagyok zsidó, a zsidótörvények nem vonatkoznak rám. Nem tartoztam soha a törvény alá, nem tartoztam soha az átkok alá, én *törvény nélkül*, szövetség nélkül való voltam a világban, és ezért Istennek egy másik *tervet* kellett, hogy kidolgozzon rám, mint az úgynevezett *pogányokra*.

Mi szövetség nélkül valók voltunk a világban. Ezt a *szövetséget*, amit Isten beteljesített, a jövő héten fogjuk ünnepelni. Az Újszövetségnek a vérét, a Szent vérnek a kiontását. Isten szemében mi Krisztussal *együtt meghaltunk*, és a harmad napon Krisztussal *együtt megelevenítettünk*, és *feltámasztattunk*.

Valaki *rosszul tanította* ezt az embert, téves programok szerint, és ezért tette fel ezeket a kérdéseket nekünk. A tizedfizetéssel kapcsolatban pl. azt hangsúlyozta, hogy utána kell nézni az emberek jövedelem forrásainak, bankszámláinak, hogy valóban megfelelő módon fizetik-e a tizedet. Ekkor jeleztem neki, hogy te most éppen egy keresztény rendelkezést, egy *keresztény törvényt* hoztál.

Én nem ütöm bele az orromat abba, hogy az emberek mit adnak, ez köztük és Isten között zajlik, és *Isten látja* ezt. Jézus is figyelte az *adományokat*, az özvegyasszony két fillérecskéjénél összehívott mindenkit, a gazdagokat is, és felhívta a figyelmüket, hogy látjátok-e mit adott ez az asszony? Az Úr nézi ezt, és nem nekem kell, nem az én dolgom, hogy ezt figyeljem.

Azoknak a szegény keresztényeknek, akiknek mind zsidótörvényeket, mind keresztények szabta törvényeket kell teljesíteniük, és nagyon büszkéek rá, sajnos nem tudunk nekik segíteni.

Jakab 3/2. Mert mindnyájan sok dologban vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni.

3. Ímé, a lovaknak szájába zablát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, és az egész testüket irányíthatjuk.

4. Vagy nézd a hajókat, noha mily nagyok, és még ha erős szelek hajtják is őket, mindazáltal a kis kormányrúd oda irányítja, ahová a kormányos szándéka akarja.

5. Így a nyelv is kicsiny tag, de nagy dolgokkal dicsekszik. Ímé, csekély tűz, mily nagy erdőt felgyújt!

Az Úr azt is megelevenítette bennem, hogy mondjam nektek, hogy a *bűneitek* sem érdekelnék engem. Mert az Úrnak kell megvallanotok azokat, és ha megvalljátok, Ő megbocsát és *megtisztít*. Nem kell, hogy végig hallgassam azokat a cselekedeteket, amelyeket az Úrnak kell megvallanotok.

Engem egy dolog érdekel, hogy te *megváltozz* az Úrnak képére. Ezért tanítalak ma is téged. Egy kicsiny gyufácska száz házat képes leégetni, ugyanez a helyzet a *szavainkkal*. Ezek a szavak, habár kicsinynek, és jelentéktelennek tűnnek, amelyeket kimondunk, képesek a *pusztulás* és romlásnak egész *láncolatát* elindítani az életünkben.

Ezek a *szavak* azonban, egy *másik irányban* is használhatók. Ha észreveszed ezeknek az igazságát és elkezded *alkalmazni* a szavaidat ebbe az irányba, az első hetekben nem fogsz észrevenni semmit változást. De Isten *áldásainak* és *bőségének* irányába elkezd megindulni az életed, és így fog *kibontakozni* ebben az irányban.

A *tökéletes* ember, nem azt jelenti, hogy hiba nélkül való ember. Azt jelenti, hogy teljes *kifejlettségre* jutott, ezért képes az egész testét is *megfékezni*, megzabolázni. A szavaink pontosan *behatároznak* minket. Az emberek gondolják, hogy ők már szellemi óriások, miközben a szavaik nem ezt mutatják.

A 2-es vers a *NIV fordítás* szerint: **Mindannyian sok dologban megbotlunk, ha valaki sohasem hibázik, vétkezik abban, amit mond az tökéletes ember, képes az egész testét féken tartani.**

Az ember, ha egy napot, egy hetet, egy hónapban képes a *nyelvét kordában* tartani, akkor mondhatja, hogy teljes *felnőtt korba* jutott, nem mondott ki egyetlen téves, vagy rossz dolgot sem. Akkor váltál *szellemivé*.

Mikor fog ez megtörténni az életünkben? Nem fog akkor megtörténni, ha csak végig nem gondolod mindig, hogy mit akarsz kimondani. Vagyis *figyelned kell a szavaidat*, hogy mi kívánczik ki a szádból, és lassan, *meggondoltan* kell ezeket kimondani.

Ha ezt nem így teszed, akármennyire is szellemi óriásnak és felnőttnak gondolod magad, ha a szavaidat meggondolatlanul ejted ki, akkor még nem vagy szellemi kifejlett korban, mert a szavaink igenis behatárolnak minket.

Azt hiszem, hogy mindannyian megtaláljuk azt az igazságot, hogy van még miben *fejlődnünk*. Ha soha nem vétjük el, és *nem vétkezünk* abban, amit *kimondunk*, akkor jutottunk el a teljes, tökéletes, *felnőtt* korba.

Példabeszédek 18/20 A férfi szájának hasznáival elégedik meg az ő belseje, az ő beszédének jövedelmével lakik jól.

A szájának hasznáival, vagy gyümölcsével elégedik meg az ő belseje. Sokan vannak, akik keményen dolgoznak az életükben, hogy előbbre jussanak, mégis *alá aknázzák* az előrehaladásukat a szájuk [helytelen] *szavaival*.

Tehát nem igaz állítás az, hogy a kemény munka az biztosítja az ember számára az előrehaladást és a sikert. Vannak olyanok, akik egész életüket keményen átdolgozták és mégis szegény sorban élnek.

A *szorgalom* tehát egy *része* ennek a sikernek, de nem biztosítja a teljes sikert. Lehet, hogy az illető egy igen *szorgalmas* munkásember, és mégis *rossz* irányba haladnak a dolgai. Azért fog az illető jól élni, mert meg van, hogy *mit mond ki*: Mert az ő szájának hasznáival elégedik meg az ő belseje.

Vagyis, *csak növekedést* szabad szólnunk, még akkor is, ha abban a pillanatban azt tapasztalod, hogy egyre kevesebb van, akkor sem szabad kimondani. Ez lenne a hit, a hit megcselekedése? Ha nehézségeken megyünk éppen keresztül, akkor is csak a növekedést, az *előrehaladást* mondjuk ki? Ez a *hit*, erről beszélünk.

21. Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van, és amiképpen ki, ki szeret azzal élni, úgy eszi annak gyümölcsét.

Erről az állításról el kell gondolkodnunk. Tehát a *halál* és az *élet* a *nyelv hatalmában* van. És ki, ki amint szeret azzal élni, úgy eszi annak *gyümölcsét*. Mit szeret? Akik a halált szeretik, azok a *halál szavait* szölik, és a halál lesz az osztályrészük. Ha az életet szeretjük, és az *élet szavait* szölik, akkor az lesz a mi osztályrészünk. Dicsérjük közben az Urat, és megnézzük a:

Zsoltár 34/12 Ki az, az ember, aki kívánja az életet, és szeret napokat, hogy jól láthasson.

Tehát az az ember, aki szeretne jó dolgokat látni az életében, és kívánja, hogy az *élete hosszan* tartson, mit kell tennie?

13. Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és ajkadat a csalárd beszédétől.

Itt a gonosz jelenti a rossz és téves szavakat, a csalárdságot, a megtévesztést, és a hamisságot. Nem szabad semmit kimondani, ami rossz, ami téves, és ami hamis.

14. Távozz a gonosztól és cselekedjél jót, keresd a békességet és kövesd azt.

Ez pedig idézet a...

Péter I. 3/10 Mert aki akarja az életet szeretni, és jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot.

Vajon igaz-e ez az állítás? Mindegy az, hogy mit mondunk ki? Mennyire számítanak a szavaid? Az élet és a halál forog körülötted.

A *nyelvünk* pontosan olyan, mint a hajónak a kormánylapátja, vagy pedig egy másik hasonlat, a lovak szájába helyezett zabla. A hajó *kormányrúdját* abba az irányba forgatjuk, amerre kívánjuk, hogy menjen a hajó. A lónak a szájába helyezett *zablával* megzabolázzuk, hogy melyik irányba menjen a ló.

Ugyanígy a mi *nyelvünk*, az életünk *útirányát* határozza meg. A nyelvünkben van az *életünk*. Vagy a modern használatban az autónak a kormánykereke a mi nyelvünk. Ha rossz irányba haladunk mit kell tennünk a kormánykerékkel?

Tegyük fel a keresztény példáját megint, hogy Miskolc felé megy, és azt mondja, hogy nem akarok Miskolc felé menni, Sopronba akarok menni. Mit kell tennie, ha tudja, hogy rossz irányba halad? Továbbra is ugyanúgy kell a gázt nyomnia? Szegény keresztény az ilyen, továbbra is Miskolc felé megy, és közben mondja, hogy nem Miskolc felé, hanem Sopron felé akarok menni.

De semmit nem tesz ennek érdekében, továbbra is nyomja a gázt, és halad abba az irányba, közben mondja, hogy nem akarok ebbe az irányba haladni. *Nem akarok* szegénységben élni, *nem akarok* beteg lenni, itt van ez a fájdalom, nincs pénzem, nem akarok erre menni. Mit kell tenni? El kell *forgatni* a kormánykereket.

Tudom, hogy ostobának hangzik így ez a példa, de mégis milliók és milliók teszik ezt, és tévesztik itt el. Mert azt mondják ki, amit *látnak*, amijük van. Azt szólják, amelyik irányba éppen haladnak, vagyis úgy mondják a dolgokat, amint azok vannak. *Nem fordítják el* azt, a szavaikkal.

Egy *másik irányba* kell kezdeni beszélniük. Azt hiszik, hogy az úgy nem helyes, nem igaz, és nem valóságos. Nem fedezik fel azt az *igazságot*, hogy az életünket képesek vagyunk *megváltoztatni* a szavainkkal. Az életünk útirányát *képesek* vagyunk megváltoztatni!

Sokszor használtam már ezt a példát, az illető szeretne leszokni a dohányzásról. Itt jegyzem meg, hogy a *dohányzás* nem bűn. De ha az illető le akar szokni, most elmagyarázom, hogy hogyan lehet leszokni, legyen az akármilyen szenvedély, kábítószer, alkohol, vagy dohányzás.

Az illető mindent kipróbált már, kipróbálta a nikotin tapaszt, az ezt és azt, mindent, és mondja, hogy nem tudok, nem bírok leszokni a dohányzásról. Képtelen vagyok, próbáltam annyiszor, de képtelen vagyok. Mi a probléma?

Nem a cigaretta, nem a nikotin a problémája, mi az ő gondja? Mi az, amiben *hisz*? Nézd meg, *mit mond ki*: képtelen vagyok abbahagyni a dohányzást. Nem tudom abbahagyni a dohányzást. Mi az, amiben *változtatnia* kell? A szavait kell megváltoztatni, mert *tévesen hisz*, és *rosszul beszél* hozzá.

Mi az, amit tennie kell ilyenkor? Továbbra is nyugodtan gyűjtson rá, és mondja, de akkor dohányzom? Ne aggódj most efelől, ez most rendben van! Hanem változtasd meg hozzá azt, amit kimondasz. Jelentsd ki, hogy *szabad vagy*! Amikor megveszed a cigarettát, jelentsd ki, hogy szabad vagyok. Amikor rágyújtasz, jelentsd ki, hogy szabad vagyok ettől. Néhány hét

után az illető visszajött, és gondoljátok el, hogy mi történt? Többé nem kellett rágyújtania. Mert a gond azzal volt, amit kimondott, a szájában volt a gondja.

Egy turistautunk kapcsán, egy idegenvezetővel beszélgettem Izraelben. Olyan erős dohányos volt, hogy nem lehetett megmaradni a közelében. Ha leszálltunk a buszról első dolga volt, hogy rágyújtson. Mondtam neki, hogy én megtanítlak, hogy, hogy kell ezt abbahagyni. De én úgy *szeretek dohányozni*, mondta ő. Hát, ha szereti, akkor szereti. Szeretem az almás rétest - ha rád nézünk meg lehet mondani.

A szavaink látni, hogy mennyire befolyásolják az életünket. A dohányosnak az volt a gondja, hogy azt hitte, hogy ő nem tud leszokni, és ez *megkötötte* őt. És így lett a nikotinnak, és a dohányzásnak a rabja, de a *szavai* által került ilyen *fogságba*. Lehetséges, hogy az illető szereti az Urat, és mégis ilyen fogságba kerülhet? Természetesen.

Sok más keresztény meg más dolgoknak válik a rabjává, ami talán még ennél is rosszabb. Keresztényeknek nem szabadna, hogy másokra mutogassanak, és egymást ítélet alá helyezték, semmilyen ügyben!

Bármilyen rossz szokástól, *függőségtől* úgy lehet szabaddá válni, ha *megváltoztatjuk* a szavainkat. És a hajónak a kormányrúdját el kell fordítani. Ahelyett, hogy egyre mélyebb, és mélyebb kötésekbe kerülnénk, ki kell jönni abból, és hinnünk kell, hogy *szabadok* vagyunk. Valaki panaszkodik, mondja, hogy ő megpróbálta ezt a hit dolgot, de neki nem működik.

Adtam is, és nem kaptam vissza semmit, nekem ez nem megy. Mi az, amiben *hisz* az illető? Mit mondott ki, épp most mondta ki, amiben *hisz*, hogy nem kap semmit vissza. Lehet, hogy ma látni fogunk valamit, ahogy a világosságunk felkattan. Legjobb, ha néha felvennénk azt, amit kimondunk, és visszahallgatjuk.

Róma 4/16 Azért hitből, hogy kegyelemből legyen, hogy erős legyen az ígélet az egész magnak. Nem csak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, aki mindnyájunknak atyánk.

Ábrahámot úgy állítja elének az Írás, mint a *hit példájának* időtlen atyját.

17. Amint meg van írva, hogy sok nép atyjává tettelek téged az előtt az Isten előtt, akiben hitt, aki a holtakat megeleveníti és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja, mint meglévőket.

Amikor Isten először szólt Ábrámhoz és Sárailhoz, akkor még gyermektelenek voltak. Ábrámhoz úgy szólt, hogy sok nép atyjává tettelek téged, és ennek megfelelően a nevét is megváltoztatta, és Ábrahám lett ezen túl a neve, de még nem volt gyermekük, Isten azt mondta, hogy én sok nép *atyjává tettelek* téged. Isten egy olyan Isten, aki megeleveníti a holtakat, ha valami már halott, megszáradt, működésképtelen, de Isten számára nem az.

Miközben olvasom a sorokat itt a jegyzetemben, visszaemlékszem arra az asszonyra, akit Izsákra hoztak el egy összejövetelünkre. Ma is egészségesen él, olyan beteg volt, hogy mozdulni sem tudott, a kocsí hátsó ülésén feküdt, csont, és bőr volt, a szemét tudta csak kinyitni. Csak az újamat tudtam rátenni, és Isten *feltámasztotta* őt ebből az állapotból, meggyógyította.

Az első időben még az orvosok sem tudták, hogy meggyógyult, mert még mindig egy műtétre kellett őt vinni, és akkor tapasztalták meg az orvosok, hogy *nincs daganat* a testében. Ha ránéztél, nem tudtad volna megmondani, hogy meggyógyult, mert ennek a betegségnek az *utolsó stádiumában* volt, a halál pillanatában. Harminc nap telt el, mikorra el tudott jönni az összejevételünkre, és elmondta, hogy mi történt vele.

Ez azok közül a dicsőséges történetek közül való, amikor *Isten megelevenít* minket. Isten *bármit* képes megeleveníteni, ami már halott, elszáradt, szerveket, mandulákat, a működésképtelen vesét, a szívünket, a májunkat. Mert egy olyan Istent szolgálunk, aki képes arra, hogy megelevenítse a holtakat, és meg is teszi, megeleveníti.

Ezt mondta Ezékielnek is, hogy szólj ezekhez a csontokhoz, prófétálj ezeknek a csontoknak. Olvassuk ezt el az...

Ezékiel 37/3 És monda nékem: Embernek fia! Vajon megélednek-e ezek a csontok? És mondék: Uram Isten, te tudod!

4. És monda nékem: Prófétálj e csontok felől és mondjad nékik: Ti megszáradt csontok, halljátok meg az Úr beszédét!

5. Így szól az Úr Isten ezeknek a csontoknak: Ímé, én bocsátok tibelétek szellemet, hogy megéledjetek.

Ami már megszáradt, ami meghalt, azt élővé teszi, úgy teszi Isten azt, hogy *előszólítja* azokat, amelyek nincsenek, mint meglévőket. Úgy kezeli őket Isten mintha már történelem lenne, mintha *már megtörtént* volna. Ábrahám az ő példájának hasonlatosságára, *ugyanazokat* cselekedte és *ugyanaz* lett az eredmény.

Isten megváltoztatta a nevét is Ábrámról Ábrahámra, ami azt jelenti, hogy sok népnek atyja. És Isten azt jelentette ki, hogy nem a jövőben fogom megcselekedni, nem is folyamatában van, hogy cselekszem, hanem *már elvégeztem*. Én már sok nép atyjává *tettelek* téged, ezért a neved többé ne Ábrám, hanem Ábrahám legyen. És neked is így kell *nevezned magadat*, mert én már ezzé *tettelek* téged.

Ábrahám megváltoztatta a saját nevét, és ahogy szólította magát, úgy változott meg az élete. Ahogy magát *nevezte*, az *változtatta meg* az életét. Amit Isten mondott neki, hogy mi lesz ezen túl mi lesz a neved, és azon a néven szólította magát, ez *hozta a változást*. Nekünk is ezt kell tennünk.

Meg kell találnunk az Igében, hogy mi az, ahogy *Isten nevez* minket, és abba a tükörbe belenézve, ahhoz *ragaszkodván* úgy kell magunkat *szólítani*. Ahogy ezt tette Ábrahám mássá lett, *megváltozott*. Ugye értjük ezt. Mi magunkat is úgy kell, hogy nevezzük, ahogy Isten hív minket.

Csodálatos dolgoknak nevez minket Isten, az *Ő szerelmeseinek* nevez minket. Isten *igazságának* nevez minket Krisztusban, és több mint *győzteseknek* nevez minket. Győzedelmeseknek, azoknak, akik legyőzik az ellenséget. Neked ezért, hogyan kell, hogy hívd és nevezd magad?

Mondja mindenki: *az vagyok, aminek Ő nevez engem. Én vagyok Isten igazsága Krisztusban. Több mint győztes vagyok. Őbenne győzedelmes vagyok. Ez vagyok én. Amen!*

Ha tehát az ember megváltoztatja azt, hogy *miként szól* önmagáról, akkor meg fog változni. Az ördög nagyon *furfangos*, trükkös, és csalárd. Ezért olyan képeket hoz az elmébe, hogy ennek *ellenkezőjeként* lássuk magunkat, negatív képeket fest bennünk. Ilyen az egész világ. Azt gondolják az emberek, hogy a szavaknak nincs túl sok jelentésük az életükben. Pedig az Ige tanítja, hogy szavaink *halált és életet* szolgálnak nekünk.

Nem szabad lenne úgy beszélni az embernek magáról, hogy nem nézek ki különösebben jól. Vagy: nem vagyok túl jóképű. Vagy ehhez hasonló. Azt gondolja az illető, hogy mivel így beszél, Isten majd megáldja. De ez a beszéd nem áld meg minket. Ha ez valóban így igaz, hogy az élet és a halál a nyelv hatalmában van, minél többet beszélünk arról, hogy milyen csúnyácskák vagyunk, akkor az is megváltoztat minket.

Azzá válunk, amit mondunk magunkról. Mondod, hogy nem vagyok túl okos. Miért mondja ki ezt az ember magáról? Milyen haszna, vagy előnye lehetne ennek az ember életében? Hiszen a Biblia azt mondja, hogy *Krisztus elméje*, Krisztus értelme a tiéd.

Mifelénk azt mondják az emberek, hogy én csak egy nyomorult, szegény, senki vagyok, de szeretjük az Urat, mondják. Azt gondolják ugyanis, hogy ez az alázatnak az igaz megjelenési formája, azonban ez csak ostobaság.

Minket, keresztényeket sokmindennek neveznek. Erről, hogy az ellenség *miként* nevez minket, később még fogok tanítani. Isten azt mondja erről, hogy enyém a bosszúállás, én majd megfizetek.

Meg fogja tanulni a világ, hogy *ne kezdjen ki* az Úr munkáival, mert Istennek a felkentjeivel, Istennek a gyülekezetével nem lehet packázni, mert van a földinél egy magasabb, felsőbb szintű bíróság, a *mennyei bíróság*. A világi bíróságok feletti erővel bíró bíróság.

A mi részünk ebben, hogy *szeretetben járjunk*, és szeressük egymást, és ne próbáljunk mi magunk bosszút állni ezekért a sérelmeinkért, majd az *Úr visszafizet*. Ez a biblikus út. Ezt is el kell kezdenünk használni és hinni.

Keresztények abban az időben, amikor az országba jöttem, volt egy 'dal', amit nagyon szerettek énekelni. Kérdeztem, hogy vagy? Nincs pénzem. Nincs munkám, nincs pénzem. Ez volt a válasz. Amikor az ember így beszél, nem mást tesz, mint hogy *megengedi*, hogy az ördög engedélyével a saját *magad lábába lőjél*, mert írja az Írás, hogy a halál és az élet a nyelv hatalmában van.

Legtöbb keresztény ezt nem hiszi, és ezért nem jutnak előbbre. Úgy tűnik, hogy nem fog sikerülni. Nem látnak semmi rosszat az emberek abban, hogy így beszélnek. Pedig, amikor így beszélnek, *szellemi erőket* működtetnek, hogy azok *valóságba* is jöjjenek, amit kimondunk, legyen az jó, vagy rossz.

Ésaiás 57/19 Megteremttem ajkaikon a hálának gyümölcsét.

Az *ajkak gyümölcsét* az Úr teremti, legyen az élet vagy halál, áldás, vagy átok. Vagyis egyszerűen *úrrá kell lenni* a szánkon és a szavainkon. Reggel, amikor felébredek, akkor azt mondom elsőként, hogy *dicsérlek Uram*, a fejem tetejétől a lábam ujjáig az Úr mindent megújít a testemben, megújít, és meggyógyít. Minden szervem tökéletesen működik, minden ér, minden izom, minden csontom tökéletesen működik, áldom ezért az Urat, és halleluját zengek.

Ha nehézségekbe ütközünk, akkor van az, hogy *hitben kell járni* és nem látásban, mert a győzelmet tanítjuk. Ha az ember ostobának érzi magát, vagy ostoba dolgokat cselekedtünk, akkor nem szabad magunkat leostobázni, akkor kell magunkat okosnak nevezni, csillogónak, jól nézek ki, mondd, és nagyon gazdag vagyok, és én egy fő áldása vagyok Istennek.

És a *gyermekeid szájába* is ezt akarod tenni. És ha szép életet akarsz élni, és szeretnél jó napokat látni, akkor bizony *őrizd az ajkadat*, ne mondj ki semmi rosszat, vagy gonoszt. És ne mondj ki hamis és megtévesztő dolgokat.

Csak azokat a dolgokat szabad kimondani, amik igazak, tisztességesek, igazságosak, tiszták, kedvesek. Ezeket mondjuk ki, mert ezeken is gondolkodunk. Erre adta nekünk Isten a Filippi 4/8-as versét, hogy min szabad gondolkodnunk.

Filippi 4/8 Továbbá atyámfiainak, csak azokról gondolkodjatok, amik igazak, amik tisztességesek, amik igazságosak, amik tiszták, amik kedvesek, amik jó hírűek, ha van valami erény, és ha van valami dicséret.

Az elméről fogunk időzni, tanítani legközelebb. Ábrahám *úgy nevezte* tehát a dolgokat, mintha azok *már megtörténtek* volna, mint történelmet.

Ennek az Igének a második része a *Szószerinti fordítás* szerint úgy szól, hogy **Ábrahám úgy szólította a nem lévőket, mint meglévőket, mint létezőket.** És most fogunk majd rátérni erre, a lenni, *létezni* szótőre.

Látjuk Mózes I. könyvében, hogy mit tett Isten, mikor letekintett a földre és látta, hogy minden kietlen, pusztaság, és sötétség uralja a földet. Mit mondott akkor Isten. Hú, de nagy a sötétség odalent!?! Az kellene, hogy legyen egy kis világosság odalent.

Keresztények így beszélnek. Erre van szükségünk, ezt akarjuk. De nincs benne *hit*, és nincs benne *erő*. Erre van szükségem, ezt akarom, ez legyen. És nagy hitet építünk ki abban, hogy mi az, amire szükségünk van. A hit hallásból, a hallás pedig Isten Igéjének a hallásából van.

Mózes I. könyvében azt olvassuk, hogy Isten azt mondta, hogy *legyen* világosság. Ugyanez a szótő szerepel a héberben, hogy legyen világosság, mint, amikor azt mondta Mózesnek, hogy *Vagyok*, aki vagyok. Mond meg a fáraónak, hogy a *Vagyok* küldött téged, biztos megérti majd ezt.

Vagyis ez a *lenni* szótőre, főnévi igenévre vezethető vissza. Legyen égboltozat, mondta Isten. Amikor Isten azt mondta, hogy legyen, akkor az *létezővé* vált. Meglett.

Zsoltár 33/6 Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük.

9. Mert Ő szólt, és meglett, Ő parancsolt és előállott.

Ugyanezt tette Ábrahám esetében. Azokat, amelyek még nem léteztek, *létezőnek szólította* őket. Másik fordításban így jön elő: *történelemnek!* Így működik a hitünk: *Legyen!* Ugye az igaznak *hitből* kell megélnie?

Zsidó 11/6 Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik, és megjutalmazza azokat, akik Őt szorgalmasan keresik.

Vajon mi *hitből* élünk-e? Annak az a bizonyítéka, ha a még nem létező dolgokat az életünkben *létezőnek szólítjuk*. Ha ezt nem tesszük, akkor nem mondhatjuk, hogy hitben élünk. És Isten azt mondta, hogy legyetek *áldottak*, szaporodjatok, sokasodjatok. Amikor Isten ezt kimondta, akkor a szavaival *kiárasztott* valamit. Egy olyan *erőt*, ami *megteremtette* azt, és meghozta a *változásokat*.

Az ördög igen nagyon *tart* azoktól a keresztényektől, akik a hit szavát szölik, és próbálja az embereket a sötétségben és az *összezavarodottságban* tartani. Az ördög másrészt olyan *hagyományokat* dolgozott ki a különböző vallási körökben, hogy ha valaki ezen az úton akar elindulni, hogy a hit szavát szöli, akkor a felső vezetés megdorgálja, és *megszégyeníti* az illetőt.

Azt fogják tőle kérdezni, hogy mit gondolsz ki vagy te? Te nem Isten vagy! Mit gondolsz, ki vagy te? És Isten *Igáját félretéve* a hagyományainkkal *helyettesítik* azt. Nem szabadna engednünk azt, hogy bármivel *semlegesítsük*, vagy *elhagyjuk* Isten írott Igájének az igazságát. Isten maga, így hozta elő a világot, és *nekünk is* így kell *működni* az életünkben. És ha így élünk, akkor az életünk áldott lesz.

Ésaiás 55/11 Így lesz az én Igém, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és gyümölcsöt terem ott, ahová küldöttem.

Isten, amikor szól, akkor nem csak egyszerűen az érzéseit fejezi ki, amikor Ő kibocsátja az *Igáját*, azt azért küldi el, hogy az *elvégezzon* valamit, hogy *beteljesítsen* valamit. Ezért Isten elküldi az *Igáját*, és az, az Ige *működik*.

Minket *beszélő szellemeknek* teremtett, megadta nekünk azt a képességet, hogy el tudunk *képzeln* dolgokat, és be tudjuk azokat *fogadni* a bensőnkbe. És be tudjuk tölteni a szavainkat hittel, hogy hittel teljes szavakat tudjunk szölni. Ki tudjuk ezeket mondani teljes hittel, és ki tudjuk *rendelni* a szavainkat, hogy azok *elvégezzenek* valamit. Ez nagyon egyszerű.

Mit hiszel, mi történik akkor, amikor beszélsz? Mondod, hogy ezek csak szavak, én próbáltam, és nekem egyáltalán nem működött. Azért, mert *nem hittél* benne! Ha hinnél benne, akkor nem mernéd azt mondani, hogy nem működik. Istennek nem csak *hite*, hanem *béketűrése* is van. Mert szól valamit és háromezer évre rá teljesedik be.

Közben nem mondja, hogy majd meglátjuk, hogy valóságba jön-e, vagy sem? Mert az Ő szavai nem üresek, nem tér vissza hozzá üresen, minden, amit mond, az *megtörténik*. Nem mondta volna ki ugyanis, ha nem akarta volna, hogy az megtörténjen.

Vagyis látjuk, hogy Isten nagyon *megfontoltan mondja* ki a szavait. Mert az, az Ige, ami a számból kimegy, nem tér vissza hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és gyümölcsöt terem ott ahová küldöttem. *Elküldtem*, mondja Isten.

Te megtanultad-e már, hogy *elküldted a szavaid*, hogy azok *megcselekedjenek* valamit? Ez a gyülekezet ezt végzi. Mi lenne akkor, ha a gyülekezetek mind felnövekednének ebben, és a *szavaink* egyre *nagyobb erővel* bírának így? Növekedtünk ebben, és sok célkitűzésünket be tudtuk teljesíteni így.

Mi lenne akkor, ha mindannyian egy emberként képesek lennénk felállni, és kijelenteni valamit, amiben hiszünk? Semmi nem tudná azt leállítani! Sem démonok, sem a földön azok, akik másként gondolkodnak. A hitben való *együttállásban*, semmi nem tudja megszorítani a járásunkat. Isten amikor azt mondta, hogy legyen világosság, - újra visszalapozunk a ...

Zsoltárok 33/6 és 9 versekre: Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük. Mert Ő szólt és meglett, Ő parancsolt és előállott.

Tehát nem csak úgy volt, hogy Ő gondolta, és utána mondott valamit. Legtöbb ember arról beszél, ami *már megtörtént*. És nincs arról semmi kiépült koncepciójuk, hogy ha mondanának valamit, az *majd megtörténne*. Csak arról beszélnek, hogy ez a dolog történt, és az történt, tehát csak kommentálják a dolgokat, de másra nem használják a szavaikat.

Isten nem ezt tette, amikor a földre nézett, nem azt mondta, hogy jaj de nagy a sötétség odalent, mert az Úr szavára lettek az egek, és az Ő szájának leheletére minden seregük, a világítótestek, a csillagok, a csillagrendszerek. Nem is látjuk mindazt, amit teremtett, vagy a különböző naprendszerek.

Mondják az emberek, hogy igen, ez így igaz, nem tudjuk, hogy honnan lett mindez, amit látunk. Ha hiszed az Írásokat, akkor tudod, hogy honnan lett, az Ő *ereje* lépett működésbe. Minden csillag, minden világítótest fent az égbolton így lett, volt idő, amikor ezek még nem voltak ott.

Hogyan lett az ott? Azért lett, mert Isten *azt mondta*, hogy legyen! Nem úgy szólította a dolgokat, ahogy azt látta. Nem volt ott, Ő *előszólította* létezésében. *Jézus* ugyanilyen módon, ebben a rendszerben működött.

Máté 8/3 És kinyújtván kezét, megilleté őt Jézus, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltisztult annak poklossága.

Jézus maga próbálta *bátorítani* az illetőt, próbálta nyugtatni az ő helyzetével kapcsolatban? Vagy pedig kiküldte a szavát? Az Ő *szavaiban* ott volt a *megtisztító ereje* Istennek, azt mondta, hogy akarom, tisztulj meg! Mi történt? Azonnal eltisztult annak poklossága. Most menjünk a 13. versre:

13. És monda Jézus a századosnak: Eredj el, és legyen néked a te hited szerint. És meggyógyult annak szolgája abban az órában.

Vagyis ahogy hitte, úgy lett. Legyen neked a te hited szerint, mondta Jézus.

Máté 9/28 Mikor pedig bement a házba, odamentek hozzá a vakok és monda nékik Jézus: Hiszitek-é, hogy én azt megcselekedhetem? Mondának néki: Igen, Uram.

29. Akkor illeté az ő szemeiket, mondván: Legyen néktek a ti hitetek szerint.

A ti hitetek szerint legyen néktek meg. És mi történt?

30. És megnyilatkoztak azoknak szemei.

Megnyíltak azoknak szemei. És ez valóban megtörtént.

Márk 4/39 És felkelvén megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és lett nagy csendesség.

Kihez szól most az Úr? A tengerhez. És mit mondott? Hallgass, némulj el! Miért nem beszélnek így az emberek? Azért, mert *nem hiszik* azt, hogy a szavaik ilyen cselekedetekre *képesek*, és azért nem is cselekszenek, nem hiszik, hogy ezek a szavak képesek. De Jézus hitt ebben, ezért meg is tudta cselekedni ezeket.

Márk 7/33 Ő pedig mikor kivette azt a sokaság közül, az ujjait annak fülébe bocsájtotta, és köpven illeté annak nyelvét.

34. És föltekintvén az égre, fohászodék, és monda néki: Effata, azaz nyilatkozzál meg.

Nyílj meg, *tisztulj* meg, légy csendes, nyilatkozz meg. Jézus így élt, így működött! És a keresztények meg vitába szállnak velünk, hogy vajon mi képesek vagyunk-e így beszélni? Mert Ő Jézus volt, Istennek a Fia.

Jézus úgy jött a földre, hogy megüresítette önmagát, letette isteni mivoltát a mennyben, és mint *ember jött* a földre szolgálni, nem az isteni erejének mivoltában jött a földre szolgálni. Mint egy ószövetségi próféta jött a földre, *megmutatni* azt, hogy miként tudunk mi is Isten erejében, *felkenetésében munkálkodni*.

Apostolok Cselekedete 10/38 A názáreti Jézust, mint kené fel Őt az Isten Szent Szellemmel és erővel, aki széjjeljárt jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög elnyomása alatt voltak, mert az Isten volt Ővele.

Isten kente fel Jézust, a názáreti Jézust, aki széjjeljárt, jót tévén, *meggyógyítván* mindeneket, akik az ördög elnyomása alatt voltak. Vagyis a *problémáink* mind az ördög oldaláról vannak, a szánkon keresztül, megtévesztvén, hogy kimondjuk ezeket a *negatív* dolgokat.

Mert a *világ programoz*, tanít minket, a *babiloni rendszerben* kapjuk a neveltetésünket. Nekünk is valóban ebben a rendszerben kell működtetni a hitünket? Jézus vajon megválaszolta-e ezt? Jézus vajon adott-e nekünk erre útmutatást?

Máté 18/18 Bizony mondom néktek, amit megkötök a földön, a mennyben is kötve léssen, és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva léssen.

Vagyis, amit te *megkötsz* a földön, az van megkötve a mennyben [a szellemvilágban], amit te *megoldasz* a földön, az van megoldva a mennyben. Ki az, aki megköt és megold itt a földön? *Te!*

Elengedni! Megparancsolod az ördögnek, hogy *engedje el!* Nyíljanak meg a fülek! Mondod, hogy én nem hiszek ebben. Helyette arról beszélsz, hogy mennyire rossz lesz majd a helyzet, és az is lesz neked, az fog valóra válni az életedben.

Máté 21/21 Jézus pedig felelvén mondá nékik: Bizony mondom néktek, ha van hitetek és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek, ami a fügefán esett, hanem ha azt mondjátok e hegynek: Kelj fel és zuhanj a tengerbe, az is meg lesz.

Látod-e azt mondja, - *kelj fel!* Neked kell *kimondani!* Ki az, aki ezt tanítja? Jézus. A *vallások* próbálnak minket ebben megszégyeníteni, hogy hanyagoljuk el, ne tekintsünk arra, hogy mit mondott a mi Mesterünk erről. De nem kell a vallásos emberekkel ebben vitatkozni, mert nekünk bizonyosan e szerint kellene élnünk.

Isten *akarata* az, hogy mi ebben tudjunk *együtműködni* Istennel. Nem csak a *mondásban* van a mikéntje ennek, hanem a *szívbeli hit* és annak a *megparancsolása*. Hallelúja! Innen fogjuk folytatni legközelebb, az elménkre kell majd tekintenünk a következőkben, hogy a szellemünk, és a lelkünk miként tud ebben munkatárs lenni.

Lukács Evangéliumában olvasunk egy asszonyról, akit tizennyolc évig gyötört az ördög, össze volt görnyedve, nem tudott kiegyenesedni. Szombat napon gyógyította őt meg az Úr Jézus, és az egész társaság körülötte megharagudott, hogy hogyan tudott ilyet tenni szombat napon? *Oldoztassál el*, mondta Jézus!

Évek hosszú során vajon mit mondanak a vallásosak? Nekünk azt kell mondani, hogy *oldoztassál fel* a te kötelékedből, ha egy beteget látunk. A fájdalomtól *szabaddá* tétessél. Szem nyíljál meg Jézus nevében! Hallelúja! Dicsőség Istennek! Ámen!

A jegyzet forrása: www.bekevar.fw.hu